

Pogovor z igralcem Miho Rodmanom, dobitnikom *Julije* za sezono 2017/2018

»Vesel sem nagrade, hvaležen in močno počaščen!«

Julijo Prešernovo gledališče Kranj podeljuje v sodelovanju s časopisom *Gorenjski glas*. Nagrada, ki nosi ime po muzi našega največjega pesnika, pomeni poklon najboljšemu igralcu domačega ansambla v pretekli sezoni po mnenju gledalcev in strokovne žirije. V gledališki sezoni 2017/2018 jih je najbolj prepričal mladi igralec Miha Rodman, navdušil jih je predvsem z monodramo *Judovski pes*. Ob tej priložnosti smo mu zastavili nekaj vprašanj.

Kaj vam pomeni nagrada *Julija*? Kakšen odnos imate sicer do nagrad?

Vsaka nagrada je priznanje za neko delo, še zlasti dragocena pa se mi zdi *Julija*, saj prihaja od našega, domačega občinstva. Glasovali so ljudje, ki so gledali predstave prejšnje sezone, in izbrali igralca, ki jim je bil v njih najbolj všeč. Vesel sem nagrade, hvaležen zanje in močno počaščen, da so to leto izbrali prav mene. Iskrena hvala gledalcem in članom žirije! Moram pa reči, da gre za skupno delo vseh nas, zaposlenih v Prešernovem gledališču, saj smo zelo povezani med seboj, skrbimo drug za drugega in skupaj lepo rastemo.

Kako ste doživeli monodramo *Judovski pes* in kaj mislite, da je pritegnilo gledalce in žirijo?

Že zgodba *Judovskega psa* sama po sebi je zelo čarobna in posebna, glede na to, da jo pripoveduje pes. To je bil zelo zahteven študij, monodrama v dveh jezikih, v slovenščini in angleščini, veliko dela za enega igralca, kar je bil velik izziv, neke vrste igralski Tour de France.

V predstavi igrate kar 26 različnih vlog. V njej ste pes, oče, mama, otrok v judovski družini, nemški homoseksualec, agent gestapa, pasji vodnik, vodja taborišča pa tudi ruski vojak, ukrajinsko dekle, italijanski carinik in sam Bog. Je bila to najtežja vloga v vaši karieri?

To bi težko rekel, definitivno pa je bil to eden največjih izzivov. Vsaka predstava od igralca veliko zahteva, tako telesno kot duševno. Pri predstavi *Mrtvec pride po ljubico*, na primer, smo se morali naučiti igrati na harmoniko, včasih se je treba naučiti kakšnega narečja ... Izzivov nam igralcem vsekakor ne manjka, zato ne bi mogel reči, da je bilo preigravanje šestindvajsetih različnih vlog ravno najtežje. Seveda pa to zahteva neko posebno virtuoznost, tako da ljudje niti ne opazijo, da je na odru en sam igralec.

Predstavo ste v Ameriki in na drugih gostovanjih po svetu odigrali v angleškem jeziku. Kako ste se tega lotili?

Že od začetka smo predstavo delali v dveh jezikih, ker predvidevali, da bi z njo lahko gostovali v tujini. Z režiserjem, ki je Izraelec, sva na vajah komunicirala v angleščini, slovensko različico pa sem vadil sam. Doma.

Angleščina za vas ni bila težava, saj ste nekaj otroških let preživeli v Ameriki, kajne?

V Ameriki sem živel, ko sem bil star štiri leta, težko rečem, da sem ravno veliko odnesel, nedvomno pa mi je jezik ostal v ušesih.

Pred kratkim ste se vrnili iz New Yorka, kjer ste na festivalu monodrame United Solo gostovali prav z *Judovskim psom*. Kakšno izkušnjo ste doživeli?

Gotovo je za tako majhno gledališče, kot je naše, Prešernovo, velika čast priti na največji festival monodrame na svetu. V enem mesecu se je na njem zvrstilo 130 predstav. Tempo je bil zelo naporen, organizatorji so načrtovali po štiri uprizoritve na dan. Festival je res ogromen in česa takega v svoji karieri še nisem doživel. Poslali smo prošnjo in med tisoč prijavljenimi so se odločili tudi za nas. Zelo sem vesel, da smo bili izbrani. Vesel sem, ker sta vodstvi našega gledališča in Mini teatra tudi finančno podprli odločitev, da smo lahko sploh šli. Za to se jima ob tej priliki zahvaljujem. Mislim, da je bila to sijajna priložnost, da v tujini vidijo, kako kakovosten teater imamo v Sloveniji in da znamo delati odlične predstave. Upam, da nas bodo povabili še kam.

Ste imeli na ameriškem odru več treme kot doma?

Posebne treme nisem imel. Ta je pač prisotna pred vsako predstavo, ne morem pa reči, da je je bilo zaradi New Yorka več. Predstava kot predstava pač.

V zadnjem času vas na odru gledamo v kar travmatičnih vlogah. Poleg *Judovskega psa* sta tu še vloga obtoženega pilota v *Terorju* in Jakuba Kaca v predstavi *Naš razred*. Vse izražajo neko obliko človeškega trpljenja. Kako se soočate s takšnimi vlogami?

Z vsako vlogo se poskušam na svoj način spoprijeti, dobro jo raziščem in če zadenem pravo noto, sem zelo zadovoljen ...

Vas takšne vloge bremenijo, se vam uspe odklopiti od njih, ko pridete domov?

Ja, uspe mi. Vsak igralec se mora naučiti tudi odklopiti, se znati sprostiti in v prostem času odmisлити stvari z odra, sicer bi lahko ves čas samo trpel. Toda mi ne trpimo. Igramo, se zabavamo, hkrati pa se zavedamo dolžnosti do svoje vloge in s tem tudi družbene odgovornosti.

Letos so vam v Prešernovem gledališču namenili tudi vlogo Preroka v istoimenskem delu, torej tistega, ki pozna vse skrivnosti sveta in ljudem svetuje, kako naj živijo. Ste v njej našli tudi kaj koristnega zase, za svoje življenje?

Prerok sporoča, da se mora vsak človek imeti rad, predvsem pa, da se mora naučiti biti zadovoljen sam s seboj, biti samostojen in imeti pri sebi urejene stvari, šele potem lahko osrečuje druge. Če jaz, na primer, nisem srečen, tudi drugi okrog mene ne morejo biti. Zdi se mi, da je to pomembno sporočilo ...

Kaj vas je pravzaprav pritegnilo k odločitvi za igralski poklic in za študij igralsva?

Oh, kje je že to (*smeh*) ... Že v gimnazijskem obdobju sem bil zelo rad na odru in nastopal v šolskih predstavah. Svojevrsten izziv mi je predstavljal tudi poskus priti na Akademijo (AGRFT). Takrat se sploh nisem zavedal, kaj v resnici pomeni biti igralec. Sem se pač prijavil, bil po nekem čudežu sprejet, šele potem so se mi začele odpirati oči v ta svet. Zdi se mi, da sem se kasneje v njem kar dobro znašel in našel. Ugotovil sem, da me igra zelo veseli in da

sem lahko srečen, ker imam poklic, v katerem neizmerno uživam, marsikaj doživim in vidim dele sveta, ki jih sicer morda ne bi.

So se torej vaša pričakovanja o igralskem poklicu uresničila ali se je z leti izkazalo, da je v bistvu težji, kot ste mislili na Akademiji?

Če sem iskren, moram reči, da si med študijem sploh nisem predstavljal, kako bo. Zdaj pa ugotavljam, da je vse tako, kot sem si želel.

Ko sva ravno pri željah, bi si po vrsti omenjenih težkih vlog morda želeli, za spremembo, kakšen preskok k bolj zabavnim?

Ja, tudi. Zakaj ne? Z veseljem. Zdi se mi, da zadnje čase morda premalokrat igramo komedije. Meni se zdi to izvrsten žanr, tudi z njim je mogoče v javnost umestiti družbeno kritična sporočila. Vse je odvisno od tega, v kakšnih vlogah me bodo v prihodnje videli umetniški vodje. Doslej so mi zaupali zelo pomembne, in verjamem, da me bodo tudi v prihodnjih sezonah postavili pred velike izzive.

Biografija:

Dramski igralec Miha Rodman je rojen 2. junija 1986 v Ljubljani. Po končani gimnaziji se vpiše na Akademijo za gledališče, radio, film in televizijo (AGRFT), smer dramska igra in umetniška beseda. Leta 2010 konča študij pod mentorstvom Jožice Avbelj in Jerneja Lorencija ter za vlogo kralja Heroda v diplomski predstavi Wildove *Salome* (režija Marko Čeh) isto leto dobi akademijsko nagrado – zlatolasko. Po akademiji preživi uspešno leto kot »svobodni umetnik« in tako sodeluje z različnimi slovenskimi gledališči (Mini teater, Gledališče Koper, SNG Nova Gorica, SNG Drama Ljubljana, Gledališče Glej itd.). V sezoni 2011/2012 postane član igralskega ansambla v Prešernovem gledališču Kranj.